

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 18.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. Maj 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

„Mærkelige Interpellanter.“

Paa „Jean Dit“ i Børstidenden er blevet saa fortumlet over at se Kvinder paa Valgtribunen, at han over dette „mærkelige“ Fænomen synes at være gaaet rent fra Sans og Samling, og snakker løs om, „at det Folketing, der laves af Mændene alene, vil blive jævnbyrdigt med det, Kvinderne har været med om (!) at lave.“ Det Folketing, der laves af Mændene alene, er altsaa en Fremtidsmulighed, medens Kvinderne „har været med om at lave“ Folketing. Hvis dette ikke er „mestendels Pjanker“, saa maa Manden jo være falden ned fra Maanen. Enhver Skoledreng véd jo dog, at det er Mændene alene, der „har været om at lave“ dette Folketing og foregaaende Folketing, og at man ikke behøver at forudsige, hvorledes et saaledes valgt Folketing „vil blive“, for vi véd, hvorledes det er og „har været.“ „Hvilke bedre Kandidater vilde Kvinderne have sat ind i Folketinget?“ spørger Jean. Wassard, Alberti, Petersen, Hansen, Jensen, Nielsen, et Par „Lars“er —! kan Kvinderne tænke sig eller opdrive bedre Repræsentanter?

Ja, kan Mændene være fornøjede — værsgo — vi vasker vore Hænder. Vi har ikke valgt.

„Paa en Valgdag er der andet at beskæftige sig med end saadanne Kuriositeter som Kvindevalgretten“, hedder det videre. Ethvert fornuftigt Menneske vil kunne forstaa, at den Mand, der taber Fatningen over at se „mer(e) eller mindre smukke Damer paa Valgtribunen“, ogsaa maa finde det kuriøst, at der paa en Valgdag skal tales om Kvindevalgretten; men Mænd, der tænker normalt, finder næppe noget kuriøst i, at Kvinderne paa den Dag, Mændene gør deres Valgret

gældende, spørge om, hvorlænge de skal vente paa at faa den samme Ret.

Og Kvinderne har haft Fornøjelse af deres Interpellationer; vi har hørt, at Fler-tallet af Folketingsmændene er stemt for at give os kommunal Valgret under lignende Betingelser som Mændene. Formodentlig vil man da, inden denne Rigsdagssamlings Slutning blive fri for den „Kuriøsitet“ at finde Kvinderne repræsenterede i Skattebogen, men ikke paa Valglisterne.

Kuriøst er det, at der findes „Presse-repræsentanter“, der finder det „taagede Fraser“, at skatteydende Kvinder forlanger lige Valgret med skatteydende Mænd. Hvad om Kvinderne svarede Skatteopkræveren, der præsenterer dem Skattebilletten: „Vrøvl, min kære! Jeg betale Skat! Taagede Fraser. En „Kuriøsitet“, man har bundet Dem paa Ærmet.“

Eller hvad om Kvinder, naar man stiller dem for Domstolen og fortæller dem, at de har overtraadt den og den Lovparagraf, svarede: Taagede Fraser! Hvor kan De dømme os efter de Love, som vi ikke har haft Spor af Indflydelse paa, som man har paanødt os, og vi aldrig udtalt vor Sanktion af.

L. N.

Uvidenhed.

De Svar, Kvindevalgretsforeningens Interpellanter har faaet paa deres Spørgsmaal om Kandidaternes Stilling til Kravet om kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinder, er ofte ret kuriøse, som f. Eks. Krigsministerens, der, som det sig bør en tapper Soldat, byder paa, at Kvinder bør tie, naar Folk af hans Race taler, eller den middelalderlige Sladder om, at det er upassende for Kvinder at deltage i det offentlige Liv. (Nu véd engelske, amerikanske, svenske og islandske Kvinder da, hvad Maler-

mester Jensen, Stegemann, Krigsministeren og andre antikverede Sjæle mener om deres Opførsel. Fy Jer an, at have Valgret! Føj!)

Men den tykkeste Uvidenhed rummer dog de Svar, der afviser Kvindernes Fordring med den Frase, at da de ikke aftjener nogen Værnepligt, bør de heller ikke have Valgret og Valgbarhed. Herregud, véd ærede Lovgivere da ikke, at disse Rettigheder for Mændenes Vedkommende aldeles ikke er betinget af, om de har været Soldater eller ej. Hvorfor stiller man saa den Fordring til Kvinderne, at de hverken maa være platfodede, nærsynede, smalskuldrede eller lignende, kort sagt, at de maa være uden Legemsfejl og Svagheder for at opnaa den Valgret og Valgbarhed, som baade halte, skeløjede og pukkelryggede Mænd har. Skal vi stilles for en Bedømmelseskomité, der skal maale vor Højde, Brystbredde, undersøge vore Lunger, Hjerter og Nyre, lad saa ærede Rigsdagsmænd og mandlige Vælgere møde for den samme Komité, og vi kan jo nok tænke os de Rigsdagsmænd og Vælgere, der blev vejede og fundne for lette eller for tunge.

H.

Normalarbejdsdag.

Iblandt de Fordringer, som Arbejderne stiller over hele Verden, er sikkert ingen mere berettiget end Fordringen om en Normalarbejdsdag, og vi vil oprigtigt ønske, at oplyste Kvinder i alle Samfundslag tilfulde vilde sætte sig ind i Betydningen af dette store sociale Spørgsmaal, saa de ikke blot betragtede Sagen sympatetisk, men ogsaa vilde sætte deres Kræfter ind paa at vende den offentlige Mening til Gunst for denne heldige Samfundsreform.

I Dag, den 1ste Maj, vil denne Fordring lyde fra Millioner Arbejderes Læber. Der vil blive krævet som en Menneskeret, at Staterne ved Lov skal fastslaa Normalarbejdstiden til 8 Timer daglig, og hvor forskellige Klima, Arbejdsforhold og Nationer end kan være, saa er Sagen dog lige be-